

Et sådant ældreboligbyggeri vil også betyde, at vi får en bedre blanding af ældre med hjælp behov og mere selvhjulpne ældre. Det er igen en forudsætning for, at vi kan styrke de lokale netværk, som vi taler en del om. Det er ikke gjort med at bygge, der skal også flere hænder til hjælp og omsorg. Der skal mennesker til at arbejde i de nye plejecentre. Derfor foreslår vi også under det næste dagsordenspunkt ekstra 5.000 personer ansat i ældresektoren.

En af de mest absurde diskussioner, vi har i disse år, er diskussionen om, hvorvidt vi nu også har råd til som samfund at ansætte flere i en situation med 350.000 ledige vel vidende, at regnestykket viser, at den samfundsmæssige merudgift herved er meget lille, fordi vi jo modregner de dagpenge, vi sparer, og fordi nogle mennesker kommer i gang med et fornuftigt arbejde. Selvfølgelig skal den offentlige sektor være effektiv, men effektiviteten skal ikke drives til det absurde punkt, hvor alle de ord, der betyder noget: nænsomhed, kærlighed, tryghed, varme, underordnes stopurets diktat.

Effektivitetsniveauet har også en anden side, nemlig at vi i disse år slider de ansatte i vores ældresektor op. Der er helt uacceptabelt mange arbejdsskader på ældreområdet, og der er alt for mange sager om dårligt psykisk arbejdsmiljø. Derfor risikerer vi, hvis vi ikke forstår faresignalerne tydeligt nok, at det bliver svært at rekruttere medarbejdere - vi står allerede i det - til ældreplejen også i de kommende år. Den situation skal vi for alt i verden undgå.

I debatten i dag har der også været sådanne forsøg på at snakke sig uden om det, der er de reelle problemer. I en lang periode har diskussionen, det store mantra, været omstrukturering. Det har været, at flere ældre og færre ressourcer kunne man klare med strukturomlægninger. Jeg tror, at de fleste, der har været med, i dag erkender, at det kan man ikke.

Nu er der så dukket et nyt modeord op. Det hedder privaterisering eller udlicitering - altså et nyt forsøg på at snakke uden om de reelle problemer, et nyt forsøg på at skabe illusion om en fremgang, der ikke indeholder noget reelt. Tværtimod analyserer man, hvad der ligger i udliciteringstanken. Jeg synes, at man umiddelbart kan få øje på to forhold, der gør det svære. Det ene forhold er, at vi er i færd med, hvis vi gennemfører den tanke, at omdanne den ældres hjem til en banegård for private leverandører. Så kommer der en med mad, så kommer der en med hjemmehjælp, så kommer der en med

hjælp og omsorg. Hvis man ikke er en stærk, velfungerende ældre, bliver det svært at begå sig i det system.

Det andet, der bliver voldsomt svært, er at finde ud af ansvarsforholdet. Hvis man nu vil lave en aftale med firma X om, at vedkommende skal klare forsyningerne, og den ældre så ikke får forsyningerne, der var aftalt, hvis er så skylden? Er det kommunens? Kommunen vil formentlig svare, at det er firmaets skyld; det var dem, vi havde aftale med. Firmaet vil svare: Det er ikke vores skyld. Det er kommunens, for de har sagt, at vi kun skulle løse opgaven på det og det niveau. Jeg synes ikke, man behøver at have en voldsom fantasi for at forestille sig den ældre siddende tilbage i et spil om, hvor ansvaret i de dér sager skal placeres.

Jeg skal derfor slutte med at remse syv punkter op, som efter SF's opfattelse er det 7-punktsprogram, der kunne styrke ældreområdet. Det ene er et markant øget ældrebolig-/plejehjemsbyggeri. Det andet er flere ansatte, flere ressourcer i form af ansatte. Det tredje drejer sig om at forbedre arbejdsforholdene for de ansatte i ældresektoren, det fjerde om aktivt at bruge dagpengene til at lukke huller. Det femte er en advarsel imod at tro på enkeltord som mirakelkur i den her sammenhæng. Det sjette punkt drejer sig om et fornuftigt samarbejde mellem det offentlige og de frivillige i et forsøg på at gøre hele sektoren stærkere, end den var i forvejen; og endelig som det syvende punkt en stadig bestræbelse på at definere, hvad vi forstår ved kvalitet, ved at navngive de bløde kategorier: nænsomhed, tryghed og varme, som ikke må underordnes stopurets krav om effektivitet.

Jeg skal så sige som afslutning, at vi stemmer for dagsordensforslaget. Vi synes, det er lykkedes Fremskridtspartiet rimelig godt at sammenkrive essensen af de beslutningsforslag, SF har fremsat her i den sidste måneds tid. Det ønsker vi til lykke med. De er blevet forstået, og det er klart, at det ville være meget underligt, hvis SF ikke var i stand til at stemme for noget, der er essensen af vores egne beslutningsforslag.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Først tak til SF, fordi man kan støtte dagsordenen; det er rigtigt, at SF og Fremskridtspartiet i hvert fald på det her område har været utrolig tæt på hinanden i meget, meget lang tid - både under denne regering og under den forrige regering. I denne samling er SF altså kommet før